

en Bestemmelse af 1846, ved Krigsretsdom blev nedsatte i de Meniges 2den Klasse — som det kaldes — og som saadanne vare hjemfaldne til legemlig Straf, hvorhos man berøvede dem Nationalkorfarden; de maatte bære en sort Korfarde iftedetfor den røde og hvide Korfarde. De korporlige Straffe maa jo betragtes som ligefrem bortfaldne, da de ikke ere nævnte i dette Lovforslag. Der stod da tilbage den anden Retsvirkning, nemlig Berøvelsen af Nationalkorfarden, og der har vel reist sig Stemmer for, at blot det at tage Korfarden fra en Mand var en Straf, som man ikke altfor let skulde opgive, eftersom det havde viist sig, at det var en Straf, som Folk — og det selv Folk, som ellers vare temmelig uilgængelige for Straffe — vare meget bange for. Dette skal ikke bestrides, men Udvalget har dog troet, at man ikke burde opretholde Berøvelsen af Nationalkorfarden, idet egentlige Vrestraffe jo ellers aldeles ikke kjendes i den danske Lovgivning, og desuden er der den Ting at lægge Mærke til, at Berøvelse af Nationalkorfarden, som jo maatte tænkes at falde sammen med den Straf, at de blive fjernede fra deres Afdelinger, vilde kunne falde paa Folk, der i og for sig ikke havde begaaet nogen enkelt Handling, som var vanærende i den offentlige Mening. En Mand kan meget godt komme til at kollidere med de militære Love, og det mangfoldige Gange, saa mange Gange, at der omfider ikke er Andet for end at gribe til extraordinære Midler imod ham, uden at man derfor kan sige, at han har gjort sig skyldig i nogen vanærende Handling, og paa den anden Side vil der kunne forekomme det Tilfælde, at en Mand gjør sig skyldig i en virkelig vanærende Handling, f. Ex. Tyveri, Falst, urigtig Forklaring for Retten, eller hvad det nu er, og der alligevel aldeles ikke er nogen Grund til at fjerne ham fra hans Afdeling og dermed berøve ham Nationalkorfarden, saa at den virkelig Vanærede altsaa vilde blive gaaende i Geledet med Korfarden, medens den, som ikke var vanæret, men som det var nødvendigt at underkaste en særegen militær Disciplin, vilde blive berøvet Korfarden. Under disse Omstændigheder har Udvalget troet — og jeg kan her tale paa hele Udvalgets Vegne — at der ikke var nogen Nødvendighed for at bibeholde den Straf, at berøve Bedkommende Nationalkorfarden. — Den Begrænsning, som i § 199 er foreskrevet for de saakaldte disciplinære Midlers Anvendelse ved Tjenesten i Land, i Armeen, er i Et og Alt den samme Begrænsning, som allerede for Diebstiftet ad administrativt Veie er foreskrevet for Brugen af disse disciplinære Midler. Udvalget har naturligvis ikke kunnet have Nogetsomhelst imod, at denne Begrænsning blev slaaet fast i Loven. Saavidt jeg veed, er det en Giendommelighed ved den danske Armee, at Enhver, hvem der bliver dikteret, hvad man kalder en arbitrær Straf, kan

unddrage sig denne Straf ved at henflyde sin Sag under Krigsrettens Bestemmelse. Der gives, saavidt jeg veed, ikke nogen anden Armee i Verden, hvor dette er Tilfældet; det skulde da være den norske Armee, som i saa Tilfælde har arvet de derhen hørende Bestemmelser fra den danske Armee, men ellers tror jeg ikke, at der gives nogen Armee, hvor en Soldat kan vægre sig ved at modtage en ham af en Foresat dikteret arbitrær eller disciplinær Straf. Dette er en Bestemmelse, som gaar langt tilbage i Tiden hos os. Den har allerede været gjældende dengang, da Infanterireglementet af 1747 udfom, og den er i og for sig et ganske mærkeligt Exempel paa, hvorledes den souvereane Regjering tog Hensyn endog til de hvervede Soldaters retslige Stilling og sikrede dem, at de kunde faae enhver Sag paadømt af Retten. Denne Ret, som naturligvis kun gjælder i Fredstid — i Krigstid og paa Delogstogt er det ikke muligt at gennemføre den — har Lovforslaget naturligvis opretholdt; men i den gamle Retsforfatning var Reglen udtrykt saaledes, at, naar en Mand, efterat der var dikteret ham en arbitrær Straf, forlangte sin Sag paakjendt af Krigsretten, da skulde Krigsretten, forsaavidt den fandt, at den arbitrære Straf var rettelig ikkjendt, stærke Straffen og tillægge Manden en noget større Straf. Jeg maa tilstaa, at der blandt Udvalgets Medlemmer er nogle — og dertil hører jeg selv — som i og for sig fandt, at der i og for sig ikke var noget saa overmaade Urimeligt eller Urigtigt i denne Bestemmelse; det er en Bestemmelse, som naturligvis har været truffet for at forhindre, at der blev altfor megen Protokolieren og Procederen i Armeen og for at bevirke, at Folk i det Hele taget vænede sig til at affviere ved de Straffe, som bleve dem dikterede, for at der som sagt ikke skulde blive for mange Processer; Processer er jo aldrig nogen god Ting at have for mange af i en Armee. Jeg skjønner ikke rettere, end at dette praktiske Hensyn til at lægge en lille Dæmper paa Folks Processfyge, deres Lyst til at søge Udflugter, i og for sig kan være ganske rimeligt. Saaledes som denne Bestemmelse hidtil er bleven brugt i Praxis, har det været Sedvane, at den i Virkeligheden kun blev brugt i Tilfælde, hvor det var aldeles aabenlyst, at den Anklagede meget vel havde været sig sin Brøde bevidst og kun havde søgt denne Udvei, at gaa til Krigsretten, for som sagt at styre sin Lyst til at søge Udflugter, og hvor paa den anden Side den arbitrære Straf var fuldkommen forsvaerlig; i saadanne Tilfælde kunde man som en Slags Bøde for ungsig Arætte idømme et Tillæg til Straffen. I saadanne Tilfælde vilde denne Bestemmelse derimod ikke blive brugt. Fra mit Standpunkt skjønner jeg ikke rettere, end at man gjerne kunne have ladet denne Bestemmelse staa; man kunde derved maasse noget have hødet paa